

Almanach

z trapsaveckého setkání
v září 2011 u České Skalice

Stanislav Bohadlo - Stan
Jarmila Faltová - Kytka
Vlastimila Hlavatá - Aťka
Jaromír Hlavatý - Juan
Jaroslava Šálková - Kavče
Vlasta Štefanová - Briggi

© J. Hlavatý, V. Hlavatá, J. Faltová, S. Bohadlo, V. Štefanová, J. Šálková

Setkání trapsaveckých pamětníků, které už potřetí o posledním víkendu v září 2011 svolal Juan s Aťkou do půvabného srubového campu na břehu nádrže Rozkoš u České Skalice, přineslo novinku - pozvaní autoři měli s sebou přivést svá nová (případně pamětnická) dílka, povídky a básničky, aby se předvedlo, jak dalece studnice nápadů a propisovačky oněm pamětníkům nevyschly, nebo se vzpomínalo za staré zlaté časy.

Někteří účastníci výzvu poslechli, a tak hlavním bodem programu bylo autorské čtení dodaných příspěvků. Když doznělo recitování a předčítání, pospíchaly z pouzder hudební nástroje, a pod podzimní oblohou s klínem divokých kačen si přítomní užívali časy, o kterých by se dalo říci, že takhle nějak vypadá ráj trapsaveckých pamětníků.

Básně a povídky účastníků setkání u Rozkoše jsou shromážděny v tomto sborníku. Jako první je uvedena Stanova báseň „Balada pro Juana?“, která krásným způsobem odpověděla na Juanův požadavek k dodání příspěvku. Po baladě následuje blok Juanových současných básní a dvou „pamětnických“ neznámých povídek.

Tábor kanadských srubů, kde se akce konala, navštívilo ve stejném termínu v rámci profesionálního fotografování šestispřeží černých fríských koní ze Šonova. Tento nádherný zážitek inspiroval Aťku k napsání náladové črty „Sedm černých koní“, a do Almanachu ji doplnila dvěma básněmi.

Briggi, zakladatelka literární soutěže o Zlatého Trapsavce, přivezla humornou povídku „Stáří je...“, která při autorském čtení zaznamenala největší ohlas. Další autorkou zařazenou do sborníku je Kytka se dvěma básněmi, a publikaci uzavírají tři povídky od Kavčete.

Jakkoli překypovalo trapsavecké setkání u České Skalice poezií, prózou a poctivou tramskou muzikou, přesto nejlouběji se do paměti účastníků zapsala vzpomínka na prožitý den v přítomnosti stáda fríských koní. Ještě po letech se bude vzpomínat - „jó, to byla ta psavecká slezina u Rozkoše, jak tam byli ty koně...“

Balada pro Juana?

Milenci Romantiky (bloncky, co pije
- je na ni zatykač, jara se nedožije),
co můžu nasypat místo zrní ptákům,
když sny si nadrolil potají do tabáku?
V opilém svítání mrazivého rána
vymejšlet hřejivou baladu pro Juana?

Písničky do misek rozděluje psům,
když zkouší na bendžo od Aťky k Vánocům.
Jak můžu zvadlo psát, ať přijde na potlach?
Z klikatých cest a skal podivný v noci jde strach.
Kde lehce našlápnul, zeje těžká rána.
Vymejšlet radostnou baladu pro Juana?

Písni má pořád dost, sil už není k mání,
když se má jako dřív prozpívat do svítání.
Jak můžu konejšit hořké tramské stáří,
když vandry odkvetly, na krku je září
a ze všech něžností jen lovená struna?
Vymejšlet nadějnou baladu pro Juana?

Když jednou náhodou keř snů nezarodí,
škube je napřesrok, v nových se znovu brodí.
Často se dostává snění na kobylku
a pro nás bez cílů je renesancí snů.
Proč měl bych přes plot lézt, když otvírá se brána,
vymejšlet nějakou baladu pro Juana?

Nespavost

Tak na noc piju vodu s citronem
Na pivu vážně prachy nešetřím
A banjo ladím trochu pod tónem
Nespavost hledám k ránu v povětrí

Splín už jsem dávno v kafi osladil
Rýma a rýmy jdou mi naproti
O čem chci psát - to už psal Karel Kryl
A vztek můj vážně nikdo nezkrotí

Pošlete pár poštovních holubů
Do campů v horách co zítra osiří
Dálka mi dala lehce na hubu
A vlak má odjezd ve čtvrt na čtyři

Za horou pamětí a tajných vřidel

Za horou pamětí a tajných vřidel
Krotíme koně našich snů
Vlastníci voskovaných křídel
Dědici moudrých Ikarů
Doba je námi zaujatá
V kráteru sopky syčí had
Však naše země není z bláta
Pomalu svléká cizí šat

Jitro na horách

Půlnoc je na mě příliš stará
Když v horách bloudím předjařím
A kráslí se jak Divá Bára
Až se tou krásou opařím
Vracím se dolů bez oddechu
Kde z vody leze Svítání
Pak budím Slunce spící v mechu
... to štěně беру do dlaní

Realizace

Slunovrat přešel bez řečí
Jak dominantá čtená z not
Odlišme víru od křečí
Já jednou čehý - ty zas hot
Piáno někde rodí blues
Zakleté kdysi v opozici
Ujel nám místní autobus
Za uchem zlatou slunečnici
Je jaro jako každý rok
Takový malý otrhánek
Dnes v noci o slepičí krok
A ráno popsat tisíc stránek

Když voní hlína

Včerejší pondělí s datumem ku jaru
Vlezlo mi na mozek jak senná rýma
Spacák co pelichá - kanady do páru
Z povětrí vypadlo, že voní hlína
V pohádky nevěřím, mají však půvaby
Kladou je do pastí tuláckým duším
Princeznu zakletou na cestě do žáby
Aniž bych políbil, v zásadě tuším
Týden je bez konce s akordem odjezdu
Páteční tremolo v prstech mi dřímá
Psi vyjít na měsíc, já však jen na hvězdu
A kolem dokola zas voní hlína

Cestou na Lucernu

Na silnici z Prahy do Dobříše jsem vrahoval asi šest nebo sedm hodin. Normálně praštěná sobota, aut'áky plný bařtipánů s rodinkou nebo frajírci, kteří ironicky pokynou a pak šlápnou na plyn. Že já v tý matičce nesednul na courák! Už jsem mohl sedět s klukama u vohně a hrát si zmrzlý pazoury. No konečně, stará paní v ještě starším aut'áku, a navíc jede skoro až do vesničky, jejíž jméno se skvělo na zvadle. V autě mírně rozmrzám, veden rozhovor kam a proč v týhle sibérii jedu, a pomalu se blížíme ke spoře osvětlenému nádražičku. Tak, a jsem na místě! Tma jako v ranci, mrzne celkem ucházející, no, prosinec se nedává zahanbit. Vyšel jsem značenou cestou a celá civilizace zůstala za mými zády. Najednou se tyčil přede mnou kopec, a na rozcestníku stálo - *Stožec 6 km*. Páni legionáři, ještě takovej flák s rancem a kytarou, a do kopce! Těch šest kiláků bylo až na vršek.

Do půlky kopce to ještě šlo. Kdosi tady jezdil s pásákem, a cesta byla uježděná ku potěše mejch nohou. Pak najednou šlus. Metr sněhu, a i když bylo vidět, že tu už někdo šel, bořil jsem se skoro po kolena, a kanady se zvolna stávaly nacucanou zbytečností.

Mezi vršky smrků na mě jukal šotek měsíc, a tak jsem nechal baterku ve žracáku, neb jsem duše spořivá, a co kdyby... Jenže měsíc byl part'ák nespolehlivej, a tak jsem vo ten pařez zakopnul a seknul sebou jak širokej. Dlouhej moc né, když měřím stošedesáttři.

„Do roztrrrhanejch podvlíkaček dědka Cmírala,“ klel jsem a hrabal se z tý kupy sněhu jako jezevec z jara. Musel jsem sundat uesku, která visela vrškem za nějakej kořen, z futrálu kytary vysypat patnáct hrstí sněhu, a funěl jsem jako sentinel. Na takovýhle prostocviky jsem neměl ani náladu, ale ani fyzičku. Hrdinně jsem si zapálil mokrou startku, ale po dvou šlucích jsem ji uhasil podrážkou kanady.

„Tak tohle chce vážně baterku, jinak si tu zlámu hnáty a budu muset ještě po smrti chodit strašit,“ zarazil jsem se. Páni, tak abych ještě začal trpět samomluvou! Baterku jsem našel ajn cvaj, a její světlo olízlo ten zvalenej flek, kde asi taky někdo odpočíval nebo sebou seknul jako já. Pár vyškrtanejch sirek, vajgl od cigára a kaluž

zmrzlý krve. Sklonil jsem se nad ni, a opravdu! Krev. Že by tady někoho zamordovali? Nebo snad upíří svačina? Hlavou mi toho šlo požehnaně, a najednou skřek. Trhnul jsem sebou a sáhnul do kapsy pro starej roubovací nůž, co vozím na krájení špeku. Na devadesát procent nějakej pták, ale co když né?

Únava ze mě najednou spadla, a já vyrazil směrem k vrcholku, kde určitě bude hořet velké voheň, znít kytara, a u toho vohně bude sedět dvoumetrověj Lobo, kterej se nebojí ničeho a nikoho.

Jak si tak svítím před sebe, koukám - zase pár kapek krve, přímo ve šlépějích od kanad, který snad maj číslo tři.

„Tady šlo děcko,“ pomyslím si a svítím si dopředu na cestu. Stromy se tam mírně rozestupují, a posledních pár set metrů k vrcholu je planina. Vtom se baterka zastavila o stín postavy, která se krčí v závějce podél cesty a v ruce drží sekerku. Přistupuju blíž, a postava zahuhlá a významně napřahuje nástroj dřevorubců. Už toho začínám mít akorát.

„Tak hele, koukej ten tomahavk položit, nebo tě vezmu šajnovačkou mezi voči. Copak jsme na divokým západě? Co tady vyvádíš?“

Jak si to stvoření setřáslo sněh z kapuce - koukám, vona je to holka. V maskáči podšitým beránkem, celá uřvaná, a na nohou jen jednu kanadu. Takovou mrňavou, a druhá leží vedle. Zase ta krev. Celá kaluž, až mi z toho jde mráz po zádech. Kouká na mě jak píchlý kolo, a rukávem maskáče si utírá nos. Konečně se zmůže na pár artikulovaných slov.

„Jéjda, ty si taky vandrák, já tě slyšela za sebou, a tak jsem hnala jako splašená, abych byla na Lucerně dřív než mne dojdeš. To sem ale pitomá,“ začala se hystericky pochechtávat. Nejradši bych jí vrazil facku, ale snad to přejde.

„Prosím tě, co to máš s tou nohou, copak to jde šlapat takovou štreku a krví kropit tuhle chráněnou oblast? Máš mít soucit s vandrovníma, co se boje jako já. Co kdyby tady žili vlci? Máš, ty hurisko, vůbec rozum?“

Rozkejšval jsem se jako na pouti, ale asi to bylo úlevou, že se nejedná o mord, či jinou na víkend se nehodící kratochvíli.

„No víš, bože, jak já jsem pitomá, v tejdnu mi vypalovali na patě dvě bradavice, a vono to vypadalo tak nevinně, až když jsem začala

makat do kopce, najednou z toho teče krev.“

„Teda ty jsi ale pitomá,“ potvrdil jsem její zřejmě oblíbené úsloví a začal hledat ve žracáku pár náplastí, co vozím pro strejčka Příhodu. Ještě rezervní ponožku, a pomalým tempem se vydáváme k vrcholu. Za zatačkou jsou už slyšet zpěvné hlasy kamarádů psavců, kteří tady hodnotí literární práce na téma: „*Jak jsem se setkal s trempy z Kóhoutkovy planety*.“ Pak už je vidět oheň a hromotluckej stín kamaráda Loba. Vítají nás jak ztracené siroty, koluje ešus rumu s čajem, je nám fajn. Když jsem dal k lepšímu, jak jsme se s Kazinou vzájemně strašili, dostali jsme oba placky. Sice byly obě z perníku, ale měly skvělý nápis: „*Hrdinům trempskeho odboje*“.

Pak se hrálo a pělo až do nedělního odjezdu. K vlaku jsme Kazinu táhli na sáňkách. Když jsme si v Praze na hlavním měnili adresy, koukám, vždyť bydlíme jen sedumdesát kiláků od sebe. A co to je pro tremsky švihlý našince!

Že jsme pak začali jezdit spolu, a za rok měli na Lucerně tremskou svatbu, tak to už je jiný vyprávění.

Toulání

Blesk udeřil a z čista jasna
Prošlo mým bytem Toulání
Cena jak vždycky pěkně mastná
A dere se i do spaní
To Podzim zasel svoje roupy
Když listí zkouší volnej pád
Nesněží - jen padaj kroupy
A tak si velím: „Čelem vzad!“
Nebráním se tomu jménu
Vždyť tejden už mám sbaleno
Vyhrál jsem totiž první cenu
Toulání - ohněm zkaleno.

Dálce

Ty jsi mi plástev medu dala
Na okno hradu bez věží
Naposled se mnou posnídala
Čas už nám spolu neběží
Možná že jsi se zapomněla
V nádražní knajpě na rohu
Jsem sám a ty jsi osamělá
Splnila jsi svou úlohu
Kolikrát jsem ti splétal vlasy
A duhu slíbal ze tvých úst
Dnes ohlížím se na počasí
Zbytečně slyším trávu růst
Půjčka je někdy na oplátku
Zas chtěl bych s tebou víno pít
Tak jako tenkrát na začátku
Kopce naruby otočit
A když tě vidím občas mihnout
V té partě kluků známých jmen
Páteční odjezd chtěl bych stihnout
A podél trati cítit rmen
Jenže to hraní na toulání
Se místo jistě mění v snad
A tak tu stojím na rozhraní
Královna Dálka dává mat

Únor

Už je mi zase o den víc
Jsem starej Wiking na rozcestí
Led na řece jsem rozbil pěští
V kapsách se krčí pouhé nic

Půjčím si sílu od Peruna
Abych se s jarem přivítal
Po liščích stopách dál a dál
Na konci cesty praskne struna

Kámoš se zbláznil do Tibetu
A mántry zpívá falešně
Já už se těším na třešně
Teď ale dám si cigaretu

Dnes ještě zimu zapřahají
Oheň je víc než slunce svít
A tak si budem kámo kvít
Až potkáme se v prázdném kraji

Kde nejezděj žádný vlaky

Ačkoli nejsem pověřčivý, začal jsem věřit, že tohle místo je pro stopaře zakletý. Stojím tu jako tvrdý „Y“ tři hodiny, autáky jezdí nevšimavě okolo, začíná pršet, a co víc - stmívá se. Náhodného cyklisty jsem se zeptal na nejbližší nádraží, a když venku začaly dopadat první velké kapky letního lijáku, vcházel jsem na peron místního nádražíčka, který snad pamatovalo ještě Francejosefa a strojvůdce Příhodu, o kterém zpíval kdysi pan Werich.

Na lavičce před čekárnou seděl dědek, asi třikrát tak starej jako já, a když jsem procházel okolo něho, nastavil mi pod nohy hůl, kterou držel doposud nečinně v rukou. Jak se dalo čekat, majznl jsem sebou jak širokej tak dlouhej a pořádně si natlouk kolena, protože jsem se snažil uchránit kytaru, kterou podle rodinných pověstí dal mojí tetě sám Bob Hurikán. Nežli jsem se zmohl na slovo, dědek se pustě rozchechtal a konec hole, špičatej jak hřebík, mi držel pod nosem.

„Kampak, tady žádný vlaky už dlouhý léta nejezděj, a takový jako jsi ty, jsme před dožínkami naházeli do močůvky. Voni mu totiž pomáhali! Kradli moje králíky a husy, a když mu jakoby pomáhali dělat dříví, nosili ho z mého lesa. A nakonec on sám bydlel v mojí, slyšíš, v mojí chalupě... Můj syn, ten neznaboh, ji prodal za pár panáků žitný, a mě šoupli do domova, ale já jim utek, slyšíš, starýho Koblížka nebude nikdo učit novou písničku...“

Děda se odmlčel, a já se naučeným parakotoulem odvalil z dosahu jeho hole a zoufale se zahleděl do temných oken, kde jsem očekával nějakého železničáře, kterej mi pomůže od tohodle ježdědka. Všude bylo ticho a tma. Honem jsem si opakoval těch pár obranných bloků, co nás naučili v karate, kde jsem byl minulou středu potřetí. Moc šance jsem neměl. Staroch ve světlém baloňáku s rozevlátými vlasy a s oštěpem místo hůlky postupoval neustále za mnou.

„Ale já jsem ho dostal, slyšíš študente, leží tam v čekárně tady toho nádraží, kde jsem já dělal čtyřicet let, já byl někdo, sám pán

přednosta stanice mi říkával: Koblížek, koukejte ať je zameteno, dneska se má vrátit z letního bytu paní statkářka, Koblížek, ať je ve všech lampách dost petroleje, Koblížek, zalil jste kytky v puc-lákách..., jo, študente, já byl někdo...”

Stál jsem opřenej o zeď vedle dveří k čekárně a doufal, že až ochabne jeho pozornost, vlítu tam a zabarikáduju se třeba kolejnicí, pokud tam nějaká bude.

„A teď to má, včera jsem přijel stojednadvacátkou a čekal jsem, až se přijede rekreovat z toho svýho nicnedělání, a pak jsem ho pozval na krapítek žitný, checheche, dal si, to von jo, jak nemusel platit to bylo jeho, a teď to má, leží tam jako Kristus, pěkně pro-špikovanej mou špacírkou.“

„A kde jako leží?“

„Jakýpak kde, tady na dráze, přímo v čekárně, já na něj totiž čekal, tak je tam, kam patří...”

Už jsem toho začínal mít dost, odstrčil jsem dědka i s tou jeho ho-lí a otevřel jsem dveře do čekárny... a opravdu! Chlap tam ležel pod jízdními řády, ani se nehnul. Vyzrazil jsem zpátky na peron a koukám, dědek se pomaličku šine pryč.

„Haló, pane, počkejte, to nejde někoho zapíchnout a jít na pivo!“

Šibeniční humor mi zůstal, pomyslel jsem si, a najednou vidím, jak se v kanceláři rozsvítilo. Začal jsem nesmyslně bouchat na dveře, a když mi rozespalý ajzboňák otevřel, vychrlil jsem na něho všechno, co mě potkalo na zdejší nádraží.

„No, no, vono to nebude tak horký, kamarádíčku, to von starej Koblih zase zdrhnul z ústavu a bloumá tady vokolo, von tady kdysi dělal, a tak to víš, táhne ho to sem.“

„Nojo, ale co ta mrtvola v čekárně,“ povídám a určitě se celej klepu, i když to na sobě nedávám znát.

„Hm, mrtvola, tak to tu ještě nebylo, jdem se tam kouknout.“

Nerad se vydávám s úřední osobou na místo činu, že by bylo prohlížení ubodaných lidí mým koníčkem, se říct nedá.

„A hele, pán Pastucha, a jako dělo, asi se maličko líznul už doma v Hradci, a se starým Koblihem si tady dávali do nosu. Ještě je tu prázdná flaška. Von Pastucha má chalupu, kde bydlíval Koblížek, syn mu ji prodal, když tátovi začalo kapat na karbit. Slezaj se mi tu, dědci, jeden utíká z ústavu, druhej vymetá hospody. Měl bych

brnknout na oddělení, aby kluci přišli ty ochlasty uklidit, než je srazí vlak. Haló, pane Pastucha, budíček!“

Mrtvola se posadila a plivla na podlahu.

„Fůj, co mi to ten Koblížek dal k pití - dědek mizerná. Rozkecal se jak o posvícení, že prej má ve sklepě zakopanej soudek slivovice, a já mu to zbaštil. Mám po noční, než jsem se nadál, chrápu jako dudek. Skočím na jedno vorošný, žízeň mám jak po vopici.“

Trošku se kymácel a vyrazil za Koblížkem.

„Blbci jedni, takhle jsem jim nalítnul,“ zaklel jsem, když probodnutej Pastucha zmizel za rohem. Zeptal jsem se:

„Pane dráha, jede ještě něco na Dvůr?“

Jelo. Seděl jsem sám v kupé nočního vlaku a byl jsem rád, že mě vlak odváží ze stanice, kde straší špička bláznovy hole a soudek slivovice pod barákem. I když - jestli ten soudek...

Bez... (J.M.B)

Můj byt je vážně bez koberců
Proč kamarády zouvat z bot
Snad proto že mám úctu k hercům
Kostelní svíčky stříhám knot
Tisíce slov jsou na podnájmu
Krmím je světlem plavých hvězd
Texty jdou proto středem zájmů
Písničky plachtí pro potlesk
S pravdou si hrajem na zapřenou
Občas ji vlakem svezu rád
Bábovku nejraděj mám třenou
Internet ví, co má mi dát
Kytarám k ránu ukláním se
Když ukáží mi bláznů směr
Pak v studni ticha utopím se
To všechno dělám na úvěr

Dálka

Nosím ji v uzdě sbalenou
Jen tak - pro vlastní potřebu
Občas mazanou na chlebu
Jindy zas ohněm pálenou
Vždycky mě od ní bolí záda
To proklínám ji proklatě
Pak na cukrovém špagátě
S ní slaňuju - a ona padá...
Vždycky ji chytím do náručí
Nikdy mě nezradila
Takže jí odpouštím ta kila
Tej Dálce - co na vlak pětku ráda pučí

Hejna divnejch ptáků

Chtěl bych bejt v hejnu divnejch ptáků
Pít z napajedel čistej rum
A pasažérem mrtvejch vlaků
Co snadno míří k oblakům
Toulat se s nima v plošnejch stěnách
Z tunelu zmizet v pravej čas
Opakovat se po ozvěnách
A v žitě hledat zlatej klas
Ti ptáci našli svoji vůli
Však slítají se za sto let
I když se smutek v hnízdech tulí
Chtěl bych se s nima proletět

Sedm černých koní

Vítr od Rozkoše vytočil první opadané listy do vrtule, poprášil jimi trávu před srubem, a čtyři mladí černí koně zvedli zvědavě hlavy.

„Podzim je tady,“ vydechl dvouletý Frigo. „To je paráda.“

„Co je na tom paráda? Už teď ta tráva za moc nestojí.“ Stázina hlavu nezvedla. S pravidelností stroje uždibovala u země křehké lístky a nehodlala s tím přestat.

„Hektor říkal, že až přejde druhý podzim, budu se smět koukat po holkách.“

Elis na druhém konci ohrady nastražila uši a nenápadně popocházela blíž.

„Po holkách!“ zařehkala Stázina a vyprskla zelené kousky kolem dokola. Elis se natočila trochu bokem, potřásla čupřinou, ale Stázina měla oči i vzadu.

„Ty se moc nenakrucuj. Za prvé se podívej na ten svůj zadek. Za druhé je Frigo tvůj bratr a za třetí...“ vlevo u plotu uviděla zvlášť hezký trs trávy. Došla k němu, vyškubla ho, rozžvýkala a pak teprve dokončila větu: „Hektor strašně kecá.“

Mladí koně vykulili oči, a droboučká Gina tiše špitla:

„Ale mně říkal, že mám moc hezkou postavu a že bych stála za hřích.“

„Ty jsi přece husa,“ zafuněla Stázina do trávy.

„Tak to tedy ne!“ Elis se postavila vedle sestry, a uši se jí chvěly rozčilením. „Je to kobyly jako ty, a navíc moc hezká kobyly.“

„Do hezké kobyly jí chybí nejmín osmdesát kilo, a husy jste obě. Hektor je přece valach!“

„Kolikrát jsem vám říkala, že se se Stázinou nemáte hádat.“ Evelína, nejstarší ze všech koní ve stádě, drcla Elis do boku. „Je starší a větší než vy, a ve stáji stojí hned vedle Hektora.“

„Husy!“ vykřikl Frigo, a Elis se znovu naježila. Jenže Frigo, který celou tu dobu vyhlížel přes ohradu podzim, opravdu zahlédl na obloze nad vodou veliké hejno v nepravidelném klínu.

„Kam asi letí?“

„Do Afriky,“ odpověděla Evelína.

„Kde to je?“ zajímala se Rosina. „A mají tam taky černé koně?“

„Je to daleko,“ tentokrát zvedla hlavu i Stázina. „Ještě jsem neslyšela, že by tam některý kůň došel a zase se vrátil zpátky. Ale musí tam být krásně, protože tam mají nejen černé koně, ale i černé lidi.“

„Tak to ti nevěřím,“ vyhrkla Elis. „Hektor sice tvrdil, že byla jednou na výstavě v Lysé nad Labem, ale černé lidi ti nevěřím.“

„A víte, co ještě říkal Hektor?“ Hulán, druhý valach a Hektorův mladší a tišší bratr, opatrně vešel mezi rozvaděné klisny. „Dnes prý přijedou trampové. A taky nás bude fotit nějaký profesionál.“

„Fotit? Do nějakého módního magazínu?“ zajímalo Elis.

„Jo, ty s tvým zadkem na první stránku,“ ušklíbla se Stázina přes Hulánův hřbet.

„Mě by spíš zajímalo, jestli jsou ti trampové taky černí. A do čeho budou zapřažení. Nebo přijedou pod sedlem?“ Frigo se konečně odtrhl od ohrady. „A budou mít sebou holky? Protože Hektor říkal...“

„Vy se z toho ukecaného Hektora jednou pokoblihujete!“ Stázina se otočila zády ke stádu a šla se pást na druhou stranu. Trampové ještě nepřijeli, fotograf taky ne, a když nebyla nablízku mrkev, byla tráva to jediné, co ji zajímalo. I ostatní koně se sklonili k pastvě, jen Gina se natáhla k Elis a špitla jí do ucha:

„Mně nevadí, že je Hektor valach. Mně se prostě líbí.“

Přitiskly se k sobě a ten letošní podzim se jim zdál tak nějak krásnější...

Kocovina

Ústa úzká suchou slinou
Přesvědčená kocovinou
Potloukám se po zastávkách
Nejsem Havran
Jsem jen Kavka

Mám šedivou náprsenku
Kamarády všechny venku
Pod širákem. V šeru stanu
Hromadně se budí k ránu

Kocovinou duní slova
Kavka Kavce oči klová
Po paprscích bolí hlava
Když neklove
Doklovává...

Po bouřích

Ještě se zleva mraky ženou
Temnými křídly chtějí schovat
Hřebeny s příkrou skalní stěnou
A dole cesta do Broumova

Poopravené kříže z polí
Potichu střeží svatá slova
Bolesti stečou do údolí
A dole cesta do Broumova

Málo se věří mezi námi
Na muka boží. Pískovcová
Na polích zbytky staré slámy
A není kdo by politoval...

Stáří je ...

STÁŘÍ JE HNUSNÝ!!!

(Bohužel je to jediná možnost, jak se dožít vyššího věku.)

Už jsem tomu ani nevěřil, ale stalo se. Dostávám zvadlo od kamarádů: do lesa. Letargie je fuč, nastupuje euforie. Jásám. TĚŠÍM SE! NA VANDR!

(Člověk se má mít furt na co těšit.)

Rozjímám nad pošetilostí mládí při představách staroby:

- „Bělovlasý kmet těžce usedl na ztrouchnivělý pařez.“
(NEUSEDNU. Nemluvě o tom, že plešatý člověk se šedin obávat nemusí!)
- „Ráno vstanu, opláchnu oči, vyčistím zuby, nasadím si je, ...“
(Ha, ha. NEVSTANU.)
- „Náš šerif je už velkým pamětníkem.“
(NEJSEM, skleróza nedovolí. MÁM NĚCO SE SKLEM!)

Být hodně nemocný má i své výhody. Nakonec vám povolí vše, co dosud zakazovali. Dokonce říkali, že - jestli chci - pustí mě domů.
(Nemám domov, MÁM VANDR!)

- „Už začalo se kácet...“
(Pchá! Náš les je jedna veliká paseka s několika ojedinělými lesními velikány, kteří jediní mne pamatují ještě za mlada.)

Nejsou ve stavu, aby mne sami dokázali přesunout na vandr.
Přemístili se do špitálu. Jsem šťasten.

Domlouváme detaily, jak to provést, abych se na vandr dostal.

K ránu se něco porouchalo. Poznal jsem, že mi už čouhá parte z kapsy. (NEPOJEDU NIKAM!)

„Pojede na svůj velký vandr,“ říká doktor. „Tolik se těšil!“

ŽIVOT JE SMRTELNÁ CHOROBA,

PŘENÁŠENÁ POHLAVNÍM STYKEM!

Ranní brouzdání

Kapky rosy
kapky deště
ty mne nutí
vstávat ještě
dřív než slunce
potká ráno
nad obzorem
kde se zlatí
Tam
kde mám to procouráno
a kde brouzdám se
tak s chutí

Jarní přání

Tak být na pěkné štrece
v tiché krajině
veselí jak po víně
na kostkované dece

Objevovat nepoznané
natrhat si bezinky
zahnat špatné vzpomínky
když nohy máme ucourané

S láskou a nadějí
Zahledět se vzhůru
Vyhlížíme jarní túru
Nač se bořit v závěži

Večer u rybníka blízko hospody

Před hospodou „U Korejše“ stojí ve stínu kaštanů stará lavice. O letních večerech, kdy je v hospodě nabit, vyhání sem Korejš přebytné hosty. Lavice má své zákony. Tady vládne příměří, a kdo si jde do výčepu pro pivo, bere i ostatním. Toto pravidlo porušil Ringle Kid, když odmítl přinést pivo horolezci, s ním se o lavici dělil s parťákem Samotářem Pétou. Ten lezec byl Červená punčocha, proslulý svými legendárními tatranskými podkolenkami.

„Špagátum nenosíme,“ prohlásil Ringle Kid, a Samotář Pét'a se pro všechny případy schoval za jeho záda. Červená Punčocha přijal potupu důstojně, a když se Ringle Kid vrátil s napěněnými kelímky pro sebe a svého parťáka, mlčky se sám odebral do výčepu pro pití. Uvnitř v hospodě to bouřilo, vládly tu tramský živel, kytary a cinkot půllitrů. Přístupovou cestu tarasila rozcuchaná holka v králičí vestě, kterou stáhla někde v koutě z cizí usárny, a skučela přes pípu:

„Dejte mi rumááá!!!“

Korejš plnil horolezcův kelímek a prohodil:

„To je známá firma, tahle žába. Na mě nekoukejte, já jí nena-lejvám. Je z chalup - měl bych vzkázat fotrovi, aby si pro ni přišel.“

Červená Punčocha se vrátil do tmy na lavici, napil se a postavil kelímek mezi sebe a vandraky. Po tiché chvíli, kdy seděli v temnotě sobotní noci, vdechovali vůni piva a pozorovali poskakování hospodských světél na rozechvělé hladině rybníka, otočil se Červená Punčocha k soulavičnickům:

„My jsme se dneska už viděli.“

„Nějak si nevzpomínáme. Neviděli.“

„Ale ano,“ trval na svém horolezec. „Vy dva jste na mně pokřikovali z lesa, když jsem dělal Vodní věž.“

„My né!“ zkusil zbaběle zalhat Samotář Pét'a. Obával se svalového vybavení horolezcova.

„Byli jste to vy dva,“ pokračoval Červená Punčocha. „Pitvořili jste se a pokřikovali jste: *Ahoj, Červená Punčochu! Bacha, lavina! Nešlápni si na tkaničky!* a další věci, které nebudu opakovat. Mysleli jste si, že když jsem ve stěně, nemůžu vás uškrtit.“

„Tak seš pro nás Červená Punčocha, a co má bejt?“ řekl sveřepý Ringle Kid.

„No, nic,“ odpověděl horolezec. „Máte to u mně.“

„‘se nám klidně pomsti!“ Ringle Kid napřímil hrudníček. „‘se špagátů nebojíme!“

Červená Punčocha pokrčil rameny, a tím rozhovor skončil.

Před půlnocí se z hospody vyvalil zástup obáglovanců, a okna nahoře zhasínala. Zvedla se i trojice na lavici pod kaštany. Šli společně kousek po hrázi, Červená punčocha s kletrem napřed, Ringle Kid a Pét’a s telaty na zádech pár kroků za ním. Horolezec se nečekaně zastavil.

„Co je to tamhle v rybníku?“

V měsíčních stínech pod břehem, po kolena ve vodě jako socha zbědované rusalky, stojí holka z hospody.

„Co je to?“ podivil se Pét’a, který potmě špatně viděl.

Holka zaslechla hlasy, ožila a zaječela:

„Dejte mi rumááá!!! Nebo se utopíím!“

Tak jak byla, oblečená a v cizí králičí vestě, rozpřáhla ruce a jako zmírající labuť padla po zádech do vody. Hladina rybníka se nad ní radostně zahoupala a vlněním třpytek měsíčního světla dala najevo spokojenost s úlovkem. Červená punčocha byl pohotový.

„Hod’te sebou vy dva, ta ženská není při smyslech!“

Pét’a a Ringle Kid obětavě vletěli do rybníka. Výtržnici pod hladinou našli, vyzvedli, přemohli i přes příšerný vrískot a vyvlekli na břeh. Z obou crčela voda, a Pét’ovy zánovní manšestráky se proměnily v houni. Násilím usadili rozběsněnou rusalku na písčiny břeh. Červená Punčocha byl věčný.

„Všichni čundráci z hospody odešli spát do skal. Měli byste to být vy dva, kdo se o tuhle nehorázně opilou příslušnici trampského hnutí postará.“

„Třeba to není kamarádka od nás,“ zkoušel na něj Ringle Kid. „Kdo ví, ke komu patří. Třeba taky leze!“

„Viděl jsem ji ve výčepu s trampama,“ téměř neklamal Červená Punčocha. „Má na sobě králičí vestu. My takový vesty nenosíme. Jaký důkaz ještě chcete?“

„O tuhle kamarádku bych zrovna nestál,“ řekl Ringle Kid, a Samotář Pét’a přisvědčoval. Nejraději by mokrou rusalku vrátili ryb-

níku, ale tušili, že by jim to Červená Punčocha nedovolil.

„Máte baterky, ne? Nahrabte si klacky, rozdělejte oheň, a usušte si ji,“ kázal Červená punčocha. Načež nahodil kletř na záda.

„Ty chceš jít pryč? Ty nás tu s ní necháš?“

„Nechám. To máte za to pokřikování. Až si kamarádku usušíte, dejte jí svůj spacák, ať se z opice vyspí. Když ji necháte takhle, tak vám nastydne.“

S pozdravem „*Bacha na lavinu!*“ odešel Červená Punčocha do temnoty.

„Zrádče! Tak sprostý jsme na tebe nebyli!“ křikl za ním Ringle Kid. Odpovědí mu bylo skřehotání žab a vzdalující se cinkot karabin. Hospodská rusalka seděla tiše a mokré vlasy jí visely přes tvář.

„Kluci, neblbněte,“ řekla podivně klidným hlasem. „Neblbněte, dejte mi ruma. Dejte mi rumáááá!“ rozječela se nad celý rybník. Pét'a se ji snažil umlčet, ale kousla ho do dlaně.

„Mně je zima a všechno mě studí,“ řekl Pét'a. „A nechci jí půjčit spacák, mohla by ho pozvracet. Nebudem si jí všímat. Třeba odejde. Hele, teď se kouká docela rozumně!“

Nevšíkali si jí. Rusalka seděla bez hnutí. Pak vyskočila a plác! Byla zase ve vodě. Měsíční třpytky se divoce roztančily.

„Nevšímej si jí,“ zadržel kamaráda Ringle Kid.

Rumová divoženka chvíli poplavávala podle břehu. Trik s rybníkem podruhé nezabral.

„Já už nechci umřít, ani nechci ruma,“ zavolala zase tím podivně klidným hlasem. „Vytáhněte si mě!“

Ringle Kid a Samotář Pét'a snaživě pospíchali na mělčinu a podávali ruce. Než si uvědomili záludnost situace, holka je za ně pevně chytila a strhla k sobě. Vodní hladina po pádu dvou těl rozkymácela rákosí, a měsíční třpytky lítající po vlnách se mohly zbláznit. Divoženka se vydrápala na břeh, vrískala nadšením a házela na své zachránce do rybníka všechno, co jí na skromném tábořišti přišlo pod ruku. Žracáky, ponožky, chleba, i tu krabičku poslední záchrany.

„Už jsme se zase namočili, a mně je pořád zima,“ řekl Pét'a. „Mám promočenou občanku, cancák a kdoví jak dopadla zpáteční jízdenka na vlak. Teď ti chce, Kide, hodit na hlavu něco, co vypadá jako můj foťák. Jestli ho chytiš, budu ti zavázán.“

„Tak za prvé: ode dneška nebudem pokřikovat na horolezce,“

pravil Ringle Kid a těsně nad hladinou zachytil letící stín. Byl to opravdu Pétův fotoaparát. „Za druhé jsem se na vlastní mokrou kůži přesvědčil, že alkohol do přírody nepatří. A za třetí - bacha teď našla můj ešus, ten půjde ke dnu - a za třetí, přísámpajda, že ona se na rum už ani nepodívá!“

„Souhlasím.“

Odhodlání je jako na křídlech vyneslo na břeh, a holka nedostala šanci utéct.

Ráno se Červená punčocha vracel k rybníku a na břehu spatřil milou idylku. Na ohníčku bublal čaj, Pét'a krájel patku chleba na tři díly, a falešná trampka, učesaná a způsobná, seděla v ještě vlhké Pétově košili opodál. Nad ní na okolních borových větvích povívalo prádlo a v horkém písku se sušily tenisky a texasky. Horolezec přišel blíž a řekl:

„Tak co, jak se máte?“

Přisedl k rusálce a zeptal se:

„Pamatuješ se na mně?“

Zavrtěla hlavou.

„Dávej pozor, Červená Punčochu,“ řekl Kid a otočil se k holce. „Řekni mu jakej je rum!“

„Hnusnej,“ hlesla.

„A co se ti stane, kdy ho budeš chtít?“

„Přide na mě neřádstvo, jako třeba myši, žížaly, šneci a tak různě, a vandráci mi utrhnou uši.“

Kid vítězně stál nad horolezcem a říkal:

„Byla to těžká noc, voko jsem nezamhouřil, všechno mám mokrý nebo zničený, ale stálo to za to. Nikdo nemůže říct, že se u trampů chlastá!“

„Tak abyste věděli, vy dva, tak ta holka k trampům nepatří. Prý je to místní chalupářka. A má prý pověst - jak bych to řekl slušně - ochmelková. Je to moje malá pomsta za tu Vodní věž.“

Samotář Pét'a a Ringle Kid na Červenou Punčochu hleděli bez hnutí. Potom Kid řekl:

„Tak my jsme ztratili nádhernou sobotní noc péčí o cizí mastňáčkou holku nebo dokonce paďourskou, která si to ani nezasloužila?“

„Ano. Ale zase jste předvedli světu, že u trampů je kamarádství na prvním místě.“

„Tak hroznej podraz za pár nevinnejch pokřiků? Mám nečitelnou vobčanku!“

„Dovol, kolego, abych ti připomněl vlastní slova: *klidně se nám pomsti, my se špagátů nebojíme.*“

„No, a co? Chtěl sem bejt statečnej!“

Samotář Pét'a poslouchal jen napůl. Zaujala ho rusalka, která se po písku nenápadně sunula k odloženému kletru Červené Punčochy. Pét'u napadlo, že ještě není při smyslech, a že by to měl hlásit. Ale netroufal si zasáhnout do ostře nabitého rozhovoru, v němž se probíralo co je cennější - trampské kamarádství nebo přátelství na laně? Holka už byla kletru na dosah a chytila ho za popruh. Jedním dlouhým pohybem ho svezla po příkrém břehu k rákosí a svrhla do vody. Kletr se špagátnickou výbavou a lanem značky Edelwais zmizel pod žabincem, a na rozloučenou zabublal.

„To to šplouchlo! Ten kletr je asi hodně těžkej!“ vyletěl nad rybník Pét'ův hlas.

„Já se na to vykašlu!“ vyskočil horolezec a skopával boty.

Holka klidně posbírala svoje šatstvo, oblékla se, přes rameno prohodila: „Vy ste ale volové!“ a spokojeně odkráčela k hospodě, kterou v nedělním předpoledni právě otevírali.

Červená punčocha, Pét'a a Ringle Kid lovili kletr z rybníka, když se na hrázi zastavil nějaký tramp.

„Helejte, vy tam dole ve vodě,“ pronesl zdvořile, „neviděli jste někde moji králičí vestu?“

Nejstrašnější slovo

Leželi dva trampové pod igelitem a zevnitř zkoumali, jak pomalu stékají kapky deště, když igelit není dost napnutý a hrozí zřícením. Lesem hučel liják.

„Měli bysme hrát nějakou hru.“

„Já žádnou hru neznám.“

„Pojďme hrát hru na strašný tramský slovo!“

„To taky neznám.“

„Na papírek se napíše slovo, který si myslíš, že je na vandru to nejstrašlivější.“

„Já nemám žádný papírky. Mám jen zpáteční rekreační jízdenku.“

„Tak tedy.“

Trampové vyhledali zpáteční jízdenky a uhlíkem vypálené sirky zapsali na rubovou stranu každý své strašné slovo. Načež si jízdenky vyměnili. Slovo na první jízdence znělo ZAVŘENO. Věc opravdu strašlivá. Kdo se na vandru setká s tímto slovem, hned tak se nevzpamatuje. Bylo tedy uznáno jako opravdu hrozné. Ale druhé slovo bylo ještě hroznější.

„To je opravdu nejstrašlivější tramský slovo,“ řekl jeden z trampů a s hrůzou pohlédl na autora. V tom pohledu bylo tohle: *tak já spím v noci na vandru vedle člověka, kterého napadne něco tak děsivého!*

„Já vím,“ bránil se kamarád. „Ale snad je to jen hra!“

„S tímhle slovem bych si nehrál,“ váhal první tramp. „Aby nám nepřineslo smůlu!“

Na potvrzení smůly nedbale postavený igelit nevydržel a zhroutil se i se svými dešťovými loužičkami do ležení.

„Mám mokrej spacák,“ řekl první tramp. „Jízdenku s natolik strašným slovem odmítám vozit s sebou.“

„Tak dobře, necháme ji tady, a už se jí ani nedotknem. Ve vlaku to nějak zflikujeme a pojedeme na jednu.“

Rozhodnuto, uděláno.

Zpáteční jízdenka s nejstrašnějším tramským slovem byla pietně

uložena do staré rozpadlé ptačí budky, a kamarádi dovrahovali domů.

Časem se tahle historka roznesla po slezinách, a našli se takoví, co byli zvědaví, jaké to nejstrašnější tramské slovo vlastně je. Například Pét'u a Ringle Kida tahle záhada nenechala v klidu. Jednou se sebrali, nikomu nic neřekli a jeli se přesvědčit.

Už ve vlaku Pét'a rozumoval.

„Bude to POŽÁR, to je hrozný slovo!“

„Bude to ŽÍZENĚ nebo PUCHEJŘE! Ty jsou taky hrozný,“ sázel se Ringle Kid. „Vzpomeň, jak jsme vandrovali po Oravě, a já jsem neměl prošlápnutý turistáky!“

Vlakem dojeli na místo, prošli lesem, vyhledali onen camp a rozpadlou ptačí budku, a když opatrně zašátrali, našli i jen mírně zvlhlý obdélníček tvrdého papíru. Tajemnou zpáteční jízdenku.

„Je to čitelný? Je to čitelný?“

Pét'a rozčilením poskakoval.

„Je to čitelný.“

Ringle Kid držel jízdenku v ruce, díval se na ni, a z jeho tváře mizela radost.

„Co je tam napsáno? Kide, co je tam? Myslíš, že je to opravdu nejstrašlivější tramské slovo?“

Ringle Kid přisvědčil, že je. Podal lístek kamarádovi.

Ze zbytků písmen, načmáraných ohořelou sirkou, se dalo rozluštit nestrašlivější tramské slovo: HYGIENA

Co vyprávěl Měsíc padajícího listí před svítáním

Bylo to v čase mé vlády za tiché hvězdnaté noci, kdy oheň u mých nohou ztrácel sílu a zhasínal, a já, který jsem seděl pod tou noční oblohou na kamenném stolci, jsem podřimoval a skoro s ohněm usínal. Usnul bych tvrdě, kdyby vítr nepřinesl z údolí nějaké zvuky. Probral jsem se, zadíval do tmy a zaposlouchal se. Rozeznal jsem hučení motoru, lidské hlasy a štěkot psa. Vzpomněl jsem si na podobnou noc před desítkami let, kdy dole v údolí burácely silné motory, ozývaly se lidské výkřiky a řvali rozvzteklí psi. Tehdy k našemu ohni přidusala jednotka ozbrojenců, mladých mužů v temných uniformách páchnoucích střelbou a odhodláním. Sice to nebylo v čase mé vlády, ale byl jsem to já, Měsíc padajícího listí, kdo se jim pokusil přátelsky vysvětlit, že po našem campu se nedusá, a mířit na nás zbraní je nezdvořilé, a že to nemůžeme u našeho ohně trpět. Abych to zkrátil - pokud si ještě vzpomínám, kosti těch nechápavých ozbrojených mužů práchnivějí v protějším svahu.

Zpočátku jsem neměl pocit, že by se ty zvuky z údolí měly týkat nás, ale do mých myšlenek a do světla ohně vstoupil Colták. Vyšel z černého lesa rychle a najisto jako duch. Tenhle tramp se v údolí vyzná, umí putovat tiše, beze světla, jen podle nočních stínů. Ale měl by mít na paměti, že my jsme velmi staří a musí se na nás pomalu. Například Měsíc hladu, který seděl u ohně vedle mně, leknutím vycenil sanice. Lidská cháska při tom pohledu omdlí nebo začne rvát. Ale Colták je zvyklý na poměry a ohleduplný, nedal najevo, že by Měsíc hladu vypadal nějak nepatřičně, třeba ty jeho lebeční kosti a tak. Colták mírně a pokorně, jak se na člověka sluší, pozdravil: „Ahoj, ahoj, všem vespolek ...“, a když se Měsíc hladu velkoryse posunul, sedl si ke mně na kamenný stolec. Přes moje koleno se naklonil do ohně ke žhavým oharkům a připálil si cigaretu. Bylo to takové synovské gesto plné důvěry, až mě to dojalo. Žhnoucí uhlíky ozářily Coltákovu tvář, rozechvělou, bledou a unavenou.

„Vyšáhli nás dole na campu,“ řekl Colták. „Tak jsem utek ...“

Podíval se na mně, jakoby se za ta slova omlouval, ale hned zase sklopil oči. Nenápadným, skoro stydlivým pohybem mi z krabičky nabídl cigaretu. To nemusel. Kdyby věděl, proč za mé vlády táhnou přes tramské campy husté mlhy, tak by to nedělal. Ale bylo to další lidské gesto, které mě potěšilo. Coltákův příchod probudil kamarády, kteří odpočívali vzadu na pískovcové plošině pod převisem. První se k nám přihnál Měsíc růží a volal:

„To je Maruška? Už přišla ta holka pro jahody?“

Za Měsícem růží se zvolna a důstojně blížil Měsíc sněhu, a Měsíc vran ho úslužně podpíral. Měsíc sněhu je z nás nejstarší, čundroval prý pod převisem, když ještě krajem chodili mamuti a šerif Jack Aspirin. Alespoň to o sobě říká. Má oči pokryté jinovatkou, dlouhé bílé vlasy až k opasku, a při chůzi se opírá o hůl ze dřeva tisícileté sekvoje. To Měsíc růží nosí halapartnu, se kterou sem kdysi za starých válek přišel jeden nezvedený lancknecht. Halapartnu získal Měsíc růží, a ten lancknecht tady taky ještě někde bude.

„Jdu spát nahoru do skal,“ řekl Colták. „Na camp se vrátit nemůžu, tam jsou teď ... tamti. Nevím, jestli stihli utéct kluci z osady. Tak já mizím, pardi. Měli byste uhasit oheň, je vidět až dolů, aby sem nepřišli taky ...“

Je to hodný kluk, ale má zbytečné starosti. Nahodil usárnu a zmizel ve tmě. Chvilku bylo slyšet sypaní kamínků nahoře na stezičce nad námi, a pak byl zase klid. Přiložil jsem na oheň.

Ten druhý mládenec, který přiklopýtal z lesa za chvíli po Coltákově odchodu, potichu chodit neuměl. Nadělal tolik šramotu a míhání kulatého světla kolem sebe, že všichni kamarádi přišli zvědavě k ohni, kromě Měsíce trávy, který zůstal ležet zhulený pod převisem.

Druhý mládenec stanul hrdě ve světle plamenů, a hned bylo vidět, že s trampingem nemá nic společného. Nevypadal na to, že pole u nádraží je pro něj nekonečnou prérií a zdejší skály zlatokopeckým claimem. Nevypadal na nic rozumného, kromě výrazu překvapení ve tváři. Jistě čekal na vandrácském lágru někoho jiného, než jedenáct starochů s holema a halapartnou. Ale vzmužil se. S lehkým přízvukem ironie nám popřál dobrého večera a v postoji autority začal vykládat něco o lidském nesouhlasu k táboření pod převisy. Že bychom měli odejít a nikdy se nevracet. A uhasit oheň. Znělo to nevychovaně, a jako ten, kdo sedí na kamenném stolci a je

čas jeho vlády, jsem usoudil, že bych si měl připomenout, jak to tehdy před lety bylo s tou troufalou jednotkou ozbrojenců v temných uniformách. Ale byl to Měsíc lovu, kdo první přerušil mládencův proslov. Řekl důrazně:

„Ty si asi neuvědomuješ, hochu, že ti jde o kejhák!“

Uznale jsem se po Měsíci lovu podíval, a kamarádi dali pochvalným mručením najevo obdiv k jeho slovům. Měsíc lovu sice chodívá do údolí na myslivecké bály, ale netušil jsem, že umí mluvit lidsky tak pěkně.

„Ty si asi neuvědomuješ, hochu, že ti jde o kejhák,“ opakoval Měsíc lovu s pobaveným úsměvem. Potěžkával sukovici.

Mládenec zrudnul a chopil se malého plechového znaku, který se snažil držet před sebou. V té napjaté chvíli se v temnotě lesa ozvaly chrastivé kroky, a oheň ozářil dva muže, přicházející k nám. Muži byli oděni černě s jasně žlutým nápisem na hrudi, kolem pasu měli navěšené bojové železné předměty. Doprovázel je velký srstnatý pes, který se svému pánovi vytrhl a s jásavým štěkotem se vrhl do náruče Měsíce lovu. Tahle zvířata ho vždycky zbožňovala.

„To zase není Maruška,“ reptal Měsíc růží.

Jak už jsem řekl, černě oděni muži byli dva. Starší a mladší. Starší hleděl přímo na mne, vždyť jsem to byl já, Měsíc padajícího listí, kdo seděl na kamenném stolci a komu v tomto čase patřila vláda šerifa. Jak jsme si zkoumavě hleděli do očí, poznal jsem, že ten muž ví, kde se ocitnul. Možná měl doma hodnou babičku, která mu o nás vyprávěla. Ale ať to bylo jakkoli, ten muž byl zkušený a na člověka nezvykle moudrý. Pokročil blíže k ohni, ani o píď neotočil hlavu směrem, kde seděl Měsíc hladu, kterému sanice dobrodružným napětím klepaly o sebe, a ostýchavě, podobně jako předtím Colták, položil na kámen u ohniště krabičku cigaret.

„Tady jsem si dovolil, jestli se neurazíte,“ řekl ten muž, díval se přímo do mých očí a couval zpátky, „kdyby bylo ještě pár dnů slunečného počasí ... vzal bych děti na houby...“

Položil důraz na slovo DĚTI, nejspíš se dovolával mé shovívavosti. Zcela jistě nechtěl této hvězdnaté noci přijít o kejhák. Velkomyslně, až přívětivě jsem pokýval na souhlas, abych tomu člověku ukázal dobrou vůli. I když ten taky nevěděl, co svou obětinou způsobí, jinak by mi nedával cigaret celou krabičku. Letos

bude mimořádně mlhavý podzim! Pak už starší černooděnc jednal ve spěchu. Ani pohledem nezavadil o mládence s plechovým znakem. Velitelsky hvízdal na psa, který nerad opustil náruč Měsíce lovu, a oba černí vetřelci zapadli do lesa. Ještě jsme zaslechli hlasy:

„A co von? To ho tam s těma dědkama necháme samotnýho?“

„Zmlkni a rychle pryč! To jsme spadli do pěkných...“

Dusavé kroky a míhání světél se ztratily v údolí, a pak zahučel odjíždějící motor. My všichni jsme se zadívali na opuštěného mládence, a Měsíc hladu vycenil sanice. Mládenec přešlápl, dal ruce v bok, pak ruce svěsil, a znovu si je dal v bok. Musel prožívat těžký vnitřní boj, ale my tu nejsme od toho, abychom mu to ulehčili. Nečekaně se od převisu připotácel Měsíc trávy, celý obrostlý břečťanem. Nevím, jak to dělá, že po něm ta rostlina tolik roste. Měsíc trávy mladíka srdečně objal a zvolal:

„Už ti došlo, mladej, že ti de vo kejhák?“

„Kejhák!“ opakoval Měsíc hladu a vesele chřestil žebry.

To slovo se nám zamlouvalo. Ale bylo na čase, abych vstal z kamenného stolce a přepustil vládu Měsíci sněhu. Ten už ztrácel trpělivost, a proto následující náraz ledové vichřice byl tak zuřivý, že mládence odnesl zpátky do údolí i s plechovým znakem a břečťanem strhaným s Měsíce trávy. Svět se náraz proměnil v kotel bílé vířící tmy a hukot šilícího studeného vichru. Mráz trhal vrcholky stromů jako suchou travu, tak jsme se zabalili do kožešin a přiložili na oheň.

Nad námi ve skalách zašramotily kamínky a pěšinkou se dolů spouštěl promrzlý Colták. Měl sníh na řasách a ruce zkroucené do tenkého batlu.

„Tam nahoře je strašná zima! Můžu se ohřát u vašeho ohně?“

Měsíc růží snaživě vyskočil, a před Coltákem se objevil sluncem prohřátý plácek na spaní, lemovaný zelenou travou a žlutými pampeliškami.

„Páni,“ vydechl Colták. „vy tu máte teplo jak v létě!“

Měsíc růží se uculoval.

Colták se zachumlal do spacáku a než usnul, zašeptal:

„Víte, že tady krásně voněj jahody?“

Vzal jsem krabičku cigaret, kterou jsem dostal od muže v černém, a šel si zakouřit na pískovcovou plošinu pod převísem. Odtud je vidět daleko do kraje, daleko, někdy až do Grónska nebo na severní pól. Na

plošině stál Měsíc sněhu, opíral se o hůl z tisícileté sekvoje, dlouhé bílé vlasy vlály ve větru a oči mu svítily jako hvězdy v zářivé zimní noci. U nohou mu odpočívalo stádo srnek, přivolané ze sněhové bouře. Přestože dole v údolí bylo mrazivo k nepřežití, stále až k nám do skal doléhalo zděšené ječení a volání o pomoc. Ten mladík byl hotový nezmar. I Měsíc sněhu nad tím kroutil hlavou. Típnul jsem vajgla a zapálil další cigaretu, což způsobilo, že se od vrcholu západní polokoule začala blížit hradba listopadové mlhy. Něco mě napadlo.

„Co kdybychom toho hochu dovedli k domu, kde bydlí Maruška se sestrou a macechou? Když bude mít na krku starou chalupu a tři rozhádaný ženský, přejde ho chuť na toulání po nocích.“

Měsíci sněhu se to líbilo. Stáli jsme se srnkami nad údolím a poslouchali jekot toho mládence, který neutuchal, ani když po něm Měsíc sněhu jen tak pro legraci házel jednu sněhovou lavinu za druhou. Zapálil jsem si další cigaretu. Letos bude mimořádně mlhavý podzim.